

тѣхъ безъ страхъ, ми каза Пугачовъ. — Отъ тѣхъ азъ нищо не скривамъ.» Азъ поглѣдахъ изподъ вѣжди другарете на Пугачова. Единъ отъ тѣхъ, който бѣшемършавъ и сгърбавенъ старецъ съ побѣлѣла брада, нѣмаше на себѣ си нищо забѣлжително, освѣнъ една синя курдела, премѣтната презъ рамото му надъ сивиятъ контошъ. Но во вѣки вѣковъ нѣма да заборава неговиятъ другаринъ. Той бѣше високъ, едаръ и широкоплѣщъ, и, както са видеше, имаше около 45 тодини. Гжстата му червена брада, сивите му огненни очи, носътъ му безъ ноздри и червените луни на челото му и на бузите му притуряха на неговото грапаво и широко лице неизяснимо выражение. Той бѣше облѣченъ въ киргизски халатъ и въ казашки пацтадоне. Първиятъ (както азъ разубнахъ по-послѣ) бѣше побѣгналиятъ капранинъ Бѣлобладовъ; а вториятъ Атанасъ Соколовъ (нарѣченъ Хлопуша), зато-чаванъ престѣпникъ, който три пѣти бѣгалъ изъ Сибирските рудници. Ако да би оставилъ чувствата, които ма волнувахъ исклучително, то обществото, въ което така неочѣквано влѣзохъ, развлѣкаваше твърде силно въображението ми. Но Пугачовъ ма накара да са окупита съ своето питание: «Говори: по каква работа си ти излѣзалъ изъ Оренбургъ?» Чудна мисаль ми дойде въ главата: мене са чинеше, че провидѣнието, което ма доведе втори пѣтъ при Пугачова, ми дава случай да тура въ дѣйствие своето намѣрение. Азъ са рѣшихъ да са възползувамъ и, като нѣмахъ време да са размисла за онова, на щото са бѣхъ рѣшилъ, то отговорихъ на Пугачовиятъ въпросъ: „Азъ отивахъ въ Бѣлогорската крѣпость да избава едно сираче, което тамъ угнѣтаватъ.»

Очите на Пугачова са засвѣтиха. «Кой отъ монте хора смѣе да мѣчи сирачетата? извика той. — Нека той бѣде седемъ педи широкъ въ челото, а отъ мо-